

"אהבתיך, אמיר"

סמדר שיר

ל

א הכרנו באופן אישי. כלומר, מעולם לא עמד בינינו מישהו שאמר "תכירו, זה אמיר, וזו סמדר", אבל מי צריך היכרות רשמית בארץ קטנה כשלנו? הוא ידע שאני מכורה ל"בשבילה גיבורים עפים", כתבתי על זה, אולי הוא קרא, ואני ידעתי שיש לו מקום חם בלב לספרים שלי, שמעתי שכך אמר. ובעצם, למה זה חשוב? כשאוהבים, גם מבלי להכיר, זה באוויר, ואין צורך במילים.

על אף שמעולם לא לחצנו ידיים ולא הסתכלנו בעיניים, צלצלתי אליו לפני פחות משנה. "יש לי בקשה", אמרתי. "בשבילך", נדמה לי ששמעתי אותו מחייך, "בשמחה". "זה לא בדיוק בשבילי, התחלתי להתפתל, אחת מבנותיי לומדת מנהל עסקים באוניברסיטת הרווארד, בבוסטון". "אוֹ-הו!" הוא קרא, ודימיתי אותו עובר לדום, "היא בוודאי מוכשרת מאוד".

"זה מאבא שלה", המשכתי להתנצל, "אני לא מסוגלת לחבר שניים ועוד שניים".

"אבל רק את היית מסוגלת לכתוב את 'אין חגיגה בלי עוגה', נכון שזה שלך?" הוא שאל.

וככה, בלי להרגיש, עברנו לדבר על שירים. מדי פעם צבטתי את עצמי בירך כדי לוודא שאני לא חולמת. אמיר גוטפרוינד של "שואה שלנו" משוחח איתי באריכות ובנועם על "איפה העוגה" כאילו שעיתותיו בידיו, ולא אצה לו הדרך. ואני, בצידו השני של הקו, משיבה ומתפלפלת? כמה שורות הוא מפסיד בשל דברי ההבל – באשמתי? "מה שמה של בתך?" הוא התעניין.

ענית. והוספתי שזהו קיצור שמו של סבה, שלא זכה לראותה.

"כן, כן", הוא הרציץ. "מכיר, מכיר. ובמה אני יכול לעזור לסטודנטית החכמה מהרווארד?"

הלב שלי פרפר כשסיפרתי לו שבתי, גם חכמה וגם ציונית, מתכננת להביא ארצה את כל תלמידי כיתתה, יותר ממאה סטודנטים מכל רחבי הגלובוס, רובם לא יהודים. "עד עכשיו הם שמעו על ישראל רק בפוקס ניוז, ובטון לא חיובי". "אני יודע", הוא אמר.

"והסטודנטים האלה, שגיעו לישראל לעשרה ימים כדי להכיר אותה ברגליים, יהיו מנהיגי העתיד", ציינתי.

והוא גיחך: "את מספרת לי?"

לא סיפרתי לו שכבר שבועות ארוכים אני מחזרת על הפתחים – מצלצלת למזכירות של ביבי נתניהו, ליועצי התקשורת של הנשיא ריבלין, לרל"ש של הרמטכ"ל, לדוברת של בנט ולשורה אינסופית של חברי כנסת – ונתקלת בקיר. במקרה הטוב נענית ב"לא, תודה", במקרה הפחות טוב סופגת תירוץ של לוח זמנים צפוף, ובמקרה הגרוע – אין שום תגובה לפנייתי.

"תסכים לפגוש אותם?" גיששתי.

"כמובן", הוא לא היסס, אפילו לא לשבריר השנייה, "לכבוד הוא לי. מתי הם מגיעים?"

נקבתי בתאריך. מאי 2015. מרחק חמישה חודשים מהיום בו שוחחנו.

בצידו השני של הקו הוא חרש.

"הם ישהו בארץ עשרה ימים", הזכרתי, "ורוב הימים עדיין פתוחים. מועד המפגש גמיש".

"אני לא כל כך גמיש", הוא אמר, "יש לי טיפולים".

זה היה אגרוף בבטן, בום לפרצוף. ידעתי שאשתו נפטרה מהמחלה. לא העליתי בדעתי שגם הוא.

"הברק יכול לפגוע פעמיים באותו הבית?" שאלתי בקול חנוק.

"אינני מבין בברקים", הוא התחמק, "אבל אני אופטימי, אני נלחם על החיים".

הוא רשם ביומנו את התאריכים, והוא הגיע למפגש שהתקיים במרתף של מסעדה בתל אביב. הוא סיפר על השואה שלו ועל ישראל שלו ועל הזהות היהודית שלו ועל התקווה שמוסיפה לפעום גם כשלכאורה כבר אין מאחוריה הסבר הגיוני. כשנשאל לאיזה שפות תורגמו ספריו הוא נראה מובך. "להרבה", קיצר, "אשמח אם תקראו, תודה".

והאמנתי שהוא ינצח, שהוא חייב לנצח, מפני שאופטימיות לא קונים במכולת, וכשהיא בוערת – מי יוכל לה?

ביום פטירתו העליתי פוסט בן שתי מילים: "אהבתיך, אמיר".

שבע שעות לאחר מכן, רחוק מכאן, בבוסטון של הקיץ האינדיאני ועצים אדומים, נעורה בתי משנתה. היא לא

שאלה למי כתבתי "אהבתיך" ולא חקרה "איזה אמיר?"

כי כשאוהבים באמת זה באוויר, ואין צורך להכביר במילים.